

ZADATAK URANA IZ ĆELIJSKE PERSPEKTIVE

Iva Vučinić Simić

*Mi smo glas koji nebo spušta tamo gde svi mogu da ga osete,
pa kao da samo imamo zadatak da ostanemo slobodna deca,
da volimo sve a ne vezujemo nikog.
Pa možda to i nije preveliki zahtev svemira kad znamo da život
na planeti Zemlji možemo učiniti čarobnim?*

Mami i tati

Postoji jedno istinsko čudo sa kojim se svakoga dana budimo i zaspimo. Jedno čudo koje nam daje mogućnost da živimo sve naše male, ljudske stvari i sve one velike. Dok njega nismo svesni, o njemu ne razmišljamo i prihvatamo ga kao usputnu pojavu. Istinsko čudo zakona Majke Prirode. Ustrojstvo koje čini da ogroman broj atoma, molekula, ćelija i svih prostora između njih funkcionišu u harmoniji koje nismo ni svesni.

Razvoj svesti se vezuje za dva polja izvan nas. Ono “gore” gde ćemo pronaći svest o našem kretanju u odnosu na Sunce, u odnosu na Centar galaksije, u odnosu na ceo Univerzum – i ono “dole” gde se povezujemo sa korom Zemlje, sa njenim toplim stomakom i sa njenim jezgrom. Ali usmerimo pažnju na trenutak na naše fizičko telo. Unutar njega nalaze se tkiva, ćelije, molekuli, atomi... nije li naše telo pravi mali, ustrojeni, savršeno uravnoteženi Univerzum za sebe? I koliko god da svoju pažnju usmerimo na telo, da li zaista možemo da dosegnemo osećaj ovog nivoa postojanja? Da li možemo osetiti kretanja u okviru naših ćelija, molekula ili atoma?

Nauka je u vremenu u kom se nalazimo uznapredovala do određene tačke u kojoj je moguće sagledati veliki broj procesa na ovim nivoima. Pa, iako možda ne možemo osetiti šta rade svi naši molekuli, želela bih da pokušam da u ovom radu potražim odgovore na neka pitanja “izvan” posmatrajući “unutra”.

PODELA NEDELJIVE ČESTICE I NIVO ATOMA

Svaki atom sadrži određeni broj suprotnih naelektrisanja (nazovimo ih jednom rečju “suprotnosti”), koje ne mogu dugo opstati jedna bez druge – protone i elektrone. Ukoliko ovaj, subatomske nivo postojanja

povezujemo sa kauzalnim telom, odnosno elementom vazduha, možemo pretpostaviti da je upravo Vazduh onaj koji nas tera na odnos sa partnerom, koji daje potrebu da se spojimo sa bilo kim suprotnim od nas, ko bi popunio prazninu koju osećamo kada smo sami. Kog god naelektrisanja da smo, ne možemo dugo biti sami i osećati se ubalansirano jer nam element Vazduha, kroz svoj kardinalni znak, znak Vage govori da ovo nije naše prirodno stanje. Ovo je prosta potreba za spajanjem, bez posebne želje, svesti ili razuma. Potreba koja sama sebe objašnjava. Potreba za ravnotežom i stanjem najmanje energije kroz spoj bilo kog protona sa bilo kojim elektronom. Proton iz jezgra ne bira, već samo “uzme” onaj elektron koji mu se zadesi na putu.

Vodonik je najlakši element periodnog sistema koji sadrži samo jedan elektron u svojoj prvoj orbitali. Ovaj elektron “kruži” oko jezgra, pa iako ovo nije kruženje u pravom smislu reči, model atoma koji je u nauci predstavljao prekretnicu upravo ga na ovaj način prezentuje. Kasnije je ustanovljeno da je njegova putanja elipsoidna, a sada se predstavlja elektronskim oblakom, ili bolje rečeno, verovatnoćom da će se on naći na određenoj poziciji u odnosu na jezgro. Ukoliko drugu sliku povežemo sa kruženjem Meseca oko Zemlje, pri čemu bi shematski prikaz na ovom nivou izgledao isto za obe prirodne pojave, možemo li se za početak zapitati koliko suprotnosti postoji između Meseca i Zemlje i da li bi jedno bez drugog mogli funkcionisati na isti način?

Da li bi jedan Mesec, jedna Duša, mogla opstati na ovoj planeti bez Venere, bez ljubavi? I obrnuto... Rekla bih da je kontakt Meseca i Venere, na ovaj način dodir-

nut, upravo uslov da sve druge stvari budu funkcionalne, pa bih preporučila da se, kao Zemljani, svi pozabavimo našim emotivnim stanjem pre rešavanja bilo koje druge planete u horoskopu.

Ukoliko zađemo samo korak dalje u analizi ove stvari i pogledamo atom ugljenika koji je osnova ogromnog broja građivnih molekula unutar našeg organizma, kojom se cela grana hemije zasebno bavi jer se smatra “odgovornim” za postojanje života na našoj planeti, videćemo da ovaj atom ima šest elektrona koji “kruže” oko jezgra. Ne podseća li sada ova slika na Sunčev sistem u kom je šesta planeta u nizu upravo Saturn, upravo granica realnog i vidljivog sa onim “iza” što ne možemo dohvatiti? Nije li ovo osnova našeg ovozemaljskog postojanja samo sagledana iz dva ugla?

Svi atomi od kojih smo sačinjeni, u određenim uslovima formiraju molekule odgovorne za pravilno funkcionisanje naše fiziologije. Ovaj, atomski nivo postojanja nazivamo astralnim i vezujemo ga za element Vatre. Postoji nekoliko tipova veze između atoma, a ovde bih pre svega uočila da je potreba za spajanjem preneti iz nivoa Vazduha u nivo Vatre.

U osnovi, veze između atoma mogu biti jonske ili kovalentne.

Jonske veze formiraju se između atoma koji imaju različit “afinitet” prema elektronu. Ovde jedan učesnik u procesu otpušta elektron, a drugi ga prima. Ovde vidimo malo jasniju razmenu informacija i kao da naziremo sklonost “pojedince” prema onome što drugi “pojedinač” pruža. Još uvek se nalazimo u polju suprotnosti, jer otpuštanjem i primanjem elektrona, jedan atom postaje poziti-

tivno, a drugi negativno naelektrisan. S druge strane, da bi molekul uopšte postojao, oni su zajedno i upravo se svojim suprotnostima povezuju u zagrljaj. Možda je najsnažniji pokazatelj elementa Vatre u ovom konkretnom slučaju taj “afinitet”, želja i težnja da se spojimo sa nečim. Na nivou Vazduha, ovo je prosta prirodna potreba za spajanjem. Na nivou Vatre, ovo je negativno ili pozitivno stanje i “afinitet” prema partneru koji ispunjava naše potrebe.

Kovalentna veza ovde unosi novinu, jer ona se zasniva na istom afinitetu dva atoma, pri čemu se oni spajaju upravo putem elektrona jednog i elektrona drugog atoma koji se združe između njih. Ovde možemo prepoznati zajedničke želje i težnje koje smo spremni da sa nekim podelimo. Zanimljivo je dodati da ukoliko se radi o atomima sa različitim afinitetima prema elektronu, veza između njih postaje *polarizovana* odnosno atom sa većim afinitetom privuče bliže svom jezgru ovaj zajednički par elektrona. Ova polarizacija je još jedan od preduslova za naš život na planeti i, koliko god da ovu reč koristimo upravo u kontekstu sopstvene polarizacije, polarizacije društva, polarizacije cele planete, čini mi se da je važno primetiti da ovi atomi žive u slozi jer baš na ovaj način njihov odnos treba da funkcioniše da bi omogućili molekulu koji se formira funkciju koju ima.

Pored navedenih, osnovnih tipova veze, postoji i takozvani “mešoviti tip veze” koji podrazumeva neku vrstu kombinacije kovalentnog i jonskog tipa veze. Ovo je najbolji do sada ponuđeni opis vodonične veze. Vodonična veza još uvek predstavlja misteriju u svetu nauke, a ipak, ona igra glavnu ulogu u održavanju strukture naših gena,

dakle naše porodice i svega što smo od nje preuzeli. Nije li onda logično povezati atom vodonika upravo sa kruženjem Meseca oko Zemlje? Mesec iz kardinalnog znaka Raka daje sliku našeg eteričnog tela, naše Duše i svega što nosimo od predaka na najbližem nivou, posmatrano iz ugla Zemlje. Molekulski nivo vezuje se upravo za eterični nivo postojanja i za element Vode. Dvostruki lanac dezoksiribonukleinske kiseline (DNK) ukazuje na “pametni” spoj suprotnosti koje ljudski um, na opštem nivou, još uvek nije uspeo da dokuči, dok on svakodnevno prenosi informacije, poput suptilnog Meseca, iz generacije u generaciju, sa kolena na koleno, a moguće i iz inkarnacije u inkarnaciju. Ovo je jedina tačka koja u realnom svetu koji smo do sada osvestili kao ljudska vrsta, prenosi informaciju iza jednog života, na mogući bezbroj sledećih, novih beba, u potpunom drugom vremenu i prostoru, na planeti Zemlji, a možda i šire.

DNK MOLEKUL I NJEGOVA ČAROLIJA

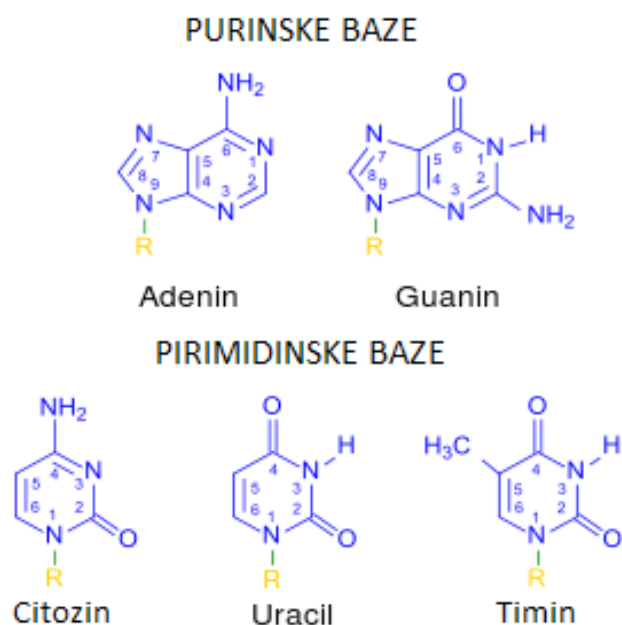
Molekulski nivo postojanja povezuje sa eteričnim telom, elementom Vode i prvom sferom koju kao bića Zemlje možemo dosegnuti svešću izvan uobičajenih, zemaljskih nivoa. Kako smo svi nastali iz ljubavi, nevezano od oblika njene manifestacije i problema koje je sam odnos roditelja nosio, nije li upravo naš fantastični splet gena ono što nosi sve iz njihove ljubavi, njihovog stvaralačkog zajedništva koje nam je dalo da postojimo ovde i sada?

Geni su područja u okviru DNK lanca koji svako od nas nosi u svakoj svojoj ćeliji. Čitava grana forenzike se bavi pronalaženjem osoba, kriminalaca i uopšte informacija na osnovu činjenice da je DNK stabilna struktura

koja je svakoj osobi svojstvena i nepromenljiva. Ipak, da li je zaista nepromenljiva? I možemo li razvojem svoje svesti menjati naš DNK heliks? Postoje izvesni eksperimenti koji ukazuju na moć čoveka da svojim emocijama, kao i bioenergetskim poljem, izmeni strukturu DNK u određenoj meri. Informacije dobijene ovim putem nauka teško prihvata i sva ispitivanja koja čoveka dovode u malo apstraktniju vezu sa naukom, teško bivaju usvojena. Ipak mislim da se treba zapitati da li upravo uticanjem na svoja osećanja menjamo sopstveni DNK heliks i da li ovo radimo svakodnevno na nivou koji je još uvek nevidljiv, i zbog čega nauka zazire od ovakve vrste ispitivanja kad se ionako toliki broj informacija u svim drugim sferama nauke dobija na osnovu funkcija verovatnoće, kojima bi možda statistika niza ovakvih ispitivanja mogla da potkrepi sve “metafizičke” i “eterične” pojave oko nas, kao što potkrepljuje pozicioniranje elektrona i njegov spin ili talasno-čestičnu prirodu svetlosti?

Osnovna funkcija DNK je prenos informacija svih naših predaka kroz nas. Ovaj niz prenosa se ne odnosi samo na baku i deku ili njihove roditelje, već na celu istoriju čovečanstva, pa i dalje. Sve do prvog jednoćelijskog organizma iz kog smo svi potekli prema Darvinovoj (*Charles Darwin*) teoriji evolucije. Sam DNK lanac unutar ćelije formira dvostruki heliks, odnosno u prostoru izgleda kao spirala sačinjena od dva suprotno usmerena molekula DNK koji su spojeni vodoničnim vezama. Svaki od ovih molekula već sadrži spoj različitih nukleotida, različitih molekula – fosforne kiseline, pentoze i azotne baze. U ovom nizu, pažnju bih usmerila na azotne baze koje spajanje dva lanca DNK čine mogućim.

Postoji dva tipa azotnih baza, purinske i pirimidinske (Slika 1) i upravo njihova postavka odgovorna je za spajanje jednog lanca DNK sa drugim.

Slika 1. Azotne baze u molekulu nukleinske kiseline

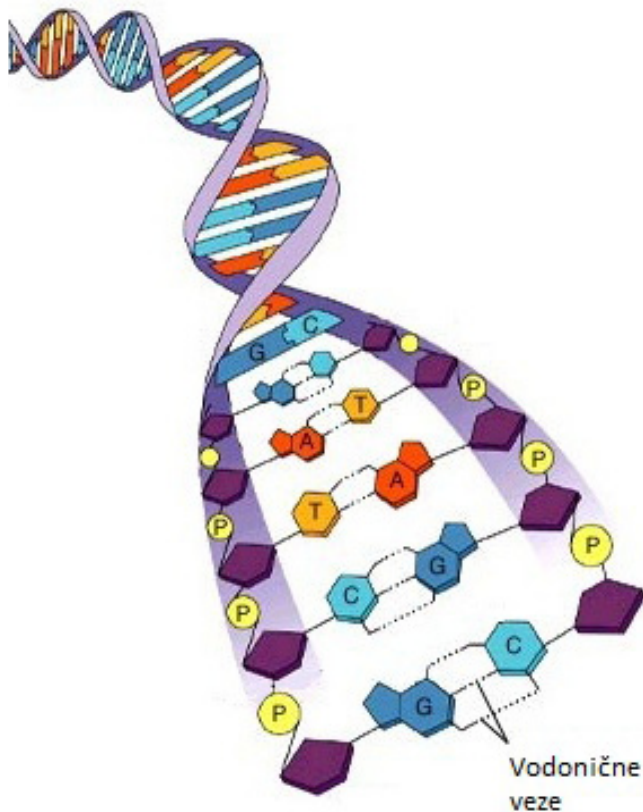
Pre nego što uđem u dalju analizu molekula života, želela bih da se osvrnem na atomski nivo postojanja još jednom. Ovde se, dakle, radi o **azotnim** bazama. Azot je atom koji se u periodnom sistemu nalazi odmah iza ugljenikovog atoma i sadrži ukupno 7 elektrona. Iako elektroni oko jezgra ne kruže baš kao planete oko Sunca, na nivou svesti čovečanstva rekla bih da je ova analogija više nego prikladna. U skladu sa vezom sa Sunčevim sistemom, nije li upravo ovo sedam planeta, a azot Uranov atom? Vazduh koji udišemo sadrži preko 70% azota, dakle više od 70% Urana i znaka Vodolije, dok je sama funkcija DNK uslovljena upravo njegovim postojanjem. Zbog čega je onda glavni akcenat nauke na atomu ugljenika i nije li atom azota onaj koji zaslužuje jednaki deo svesne pažnje čovečanstva?

Pet azotnih baza prikazanih na prethodnoj slici, odgovorne su za pravilan rad nukleinskih kiselina, DNK i ribonukleinske kiseline (RNK), pri čemu obe imaju podjednako važnu funkciju za živi svet na planeti Zemlji.

DNK molekul sastoji se od niza nukleotida, gde svaki od njih u sebi nosi jednu od četiri “osnovne” azotne baze, Adenin, Timin, Guanin ili Citozin. Pri spajanju dva DNK molekula, ove baze se sparuju sa sebi “suprotnom” bazom, i to uvek na sledeći način – Adenin se vezuje za Timin, a Guanin za Citozin. Odnosno jedna pirimidinska baza za sebe uvek vezuje purinsku bazu, i to ne bilo koju, već onu koja mu je “namenjena”. Ne liči li ovo na potragu za srodnom Dušom koju tražimo iz ugla Vode, iz pogleda na osu Mesečevih čvorova u horoskopu natasa? Kao dodatak ovome, želela bih da skrenem pažnju na početna slova naziva ove četiri azotne baze i da se osvrnem na njihovu vezu sa prva četiri znaka u zodijskom krugu. Nije li Adenin u ovom slučaju povezan sa znakom Ovna (Aries), Timin sa znakom Bika (Taurus), Guanin sa znakom Blizanaca (Gemini) i Citozin sa znakom Raka (Cancer)? I pogledajmo iz ovog ugla način na koji se azotne baze uvek međusobno povezuju kroz ceo lanac dva DNK molekula (Slika 2).

Adenin se uvek povezuje sa Timinom, što bi značilo da se unutar lanca DNK povezuje znak Ovna sa znakom Bika, Mars sa Venerom. Guanin se uvek povezuje sa Citozinom, dakle znak Blizanaca sa znakom Raka, Merkur sa Mesecom. Ovo liči na spoj velikih suprotnosti koje svakodnevno živimo. Spoj muškarca i žene, spoj ljubavi i mržnje, spoj uživanja i borbe. Sa druge strane imamo spoj srca i razuma, porodice i posla, onog najdu-

bljeg i onog najpovršnijeg u nama. Sve su ove baze povezane nejasnom vodoničnom vezom koja još uvek nije razjašnjen prirodni fenomen, dok je svakodnevni začim u ogromnom broju osnovnih interakcija u našem organizmu, ali i najobičnijoj čaši vode za piće.

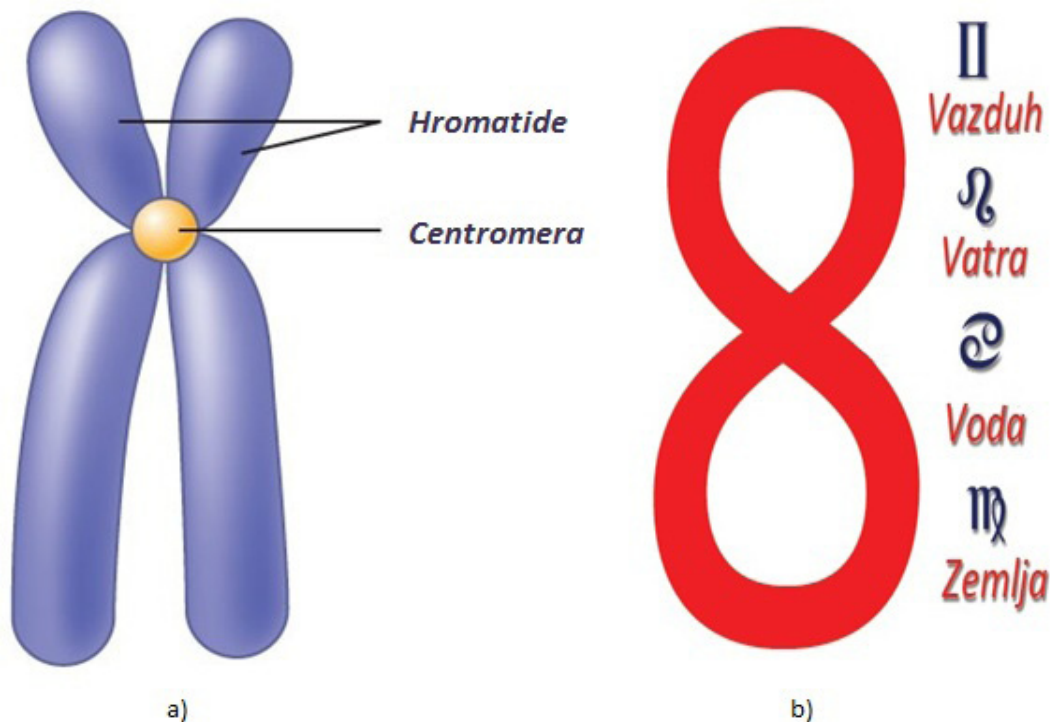

Slika 2. Molekul DNK – dvostruki heliks i povezivanje azotnih baza.

U svetu u kom je nauka toliko uznapredovala da broji čestice poput $\pi\pi$ -mezona i gluona za koje većina prosečnog stanovništva nije ni čula, fascinantno je da jedna svakodnevna, obična stvar, poput vode nije još uvek dokučena i razjašnjena. Prosta interakcija molekula vode, koji formiraju neobjašnjive strukture u raznim uslovima, pruža kontakt sa ezoterijom samim svojim “metafizičkim” postojanjem, ali i životom u najprostijem smislu reči.

Vodonične veze između azotnih baza, čudo vode između dva DNK molekula, povezuju parove suprotnosti duž cele ove spirale. Između Adenina i Timina formiraju se dve, a između Guanina i Citozina tri vodonične veze. Apstraktno gledano, zar ne liči ova tačka spajanja na 15° Raka, na mesto gde se sve spaja u jednoj tački – dva ili tri života u jedan ciklus Duše. U jednu potrebu spajanja suprotnosti kroz dve ili tri inkarnacije. Nije li onda ceo naš put oslikan nizom spojeva suprotnosti kroz niz stabilnih i manje stabilnih ciklusa, dok ne prođemo celu spiralu, sa kraja na kraj?

DNK molekul je veoma dugačak i u ćelijama se pakuje obmotavanjem oko veoma malih proteina (histona), kao oko kalema. Ovo omogućava molekulu da se spakuje na veoma mali prostor, iako ima dužinu do približno 1.8 m, pri čemu je u funkcionalnoj ćeliji koja nije u procesu deobe, sav genetski materijal koji u njemu nosimo rasut unutar jezgra kako bi sve informacije koje treba da prenosi bile dostupne i na raspolaganju, zavisno od potreba ćelije i celog organizma. Kada se ćelija pripremi za deobu, svi molekuli DNK počinju da se umotavaju i dalje pakuju ne bi li postigli strukturu hromozoma koji omogućava da se genetski materijal ravnomerno i organizovano podeli.

Slika 3. a) Pojednostavljen izgled hromozoma; b) Hijerarhija postojanja

Upravo jedan od načina podele ćelije, odnosno genetskog materijala, kroz stvaranje jajne ćelije i spermatozoida omogućava dalji prenos informacija, sa roditelja na dete. Ne bih ulazila detaljno u proces ćelijske deobe, ali bih želela da vam skrenem pažnju na izgled hromozoma (Slika 3a). Dva dobro spakovana niza formiraju dve hromatide koje su povezane jednom tačkom – centromerom, bez koje ćelijska deoba ne bi bila moguća. Ukoliko se deoba ćelija u našem organizmu odvija svakodnevno, zar ne bi bilo logično pretpostaviti da smo, nezavisno od subjektivnog osećaja, već u nekom stanju ravnoteže i na nekom nivou “centrirani”? Svako od nas nosi u sebi ovu tačku spajanja koja nam daje mogućnost stvaranja, makar kroz simboliku stvaranja dece, a hromozom veoma podseća na osnovu kruženja koje se rado dotičemo kroz sliku “osmice” koja tačku ravnoteže nosi upravo između svoje donje i gornje realnosti (Slika 3b).

Ukoliko hromozom, kao važan predstavnik naše Duše, izgleda ovako, da li na nivou eteričnog tela treba “našu osmicu” da ograničimo Saturnom i njegovim kruženjem? Svakako stvari kruže, inače Saturna ne bi ni bilo, ali možda kao astrolozi treba da se zapitamo da li oslobođenje od Saturnovih krugova kroz nevidljivog Urana, kroz azotne baze povezane vodonikom i upetljane i zakomplikovane onoliko koliko smo i sami upetljani, leži u obliku hromozoma, u obliku osmice bez krugova i ograničenja, u obliku raskrsnice na kojoj srećemo svoj odraz u ogledalu i prave simbolike samog Urana? Urana kom Saturn više nije potreban jer je toliko dobro organizovan u svojoj svrsi da više nema krugove i ograničenja... Hromozom kao da ima *dve* (broj Meseca) hromatide i *četiri* (broj Saturna) “kraka” spojene jednom centralnom tačkom. Kao da daje sliku svih porodičnih suprotnosti povezanih u savršenom balansu koji mu daje mogućnost da svi putevi budu otvoreni umesto da su ograničeni krugovima. Kao da može otići gore ili dole beskrajno daleko, od svake prošle do svake sledeće inkarnacije tek toliko da ih dodirne i da se po potrebi vrati. Kao da zna da se krug ne završava nigde jer je njegova magija izvan.

Potrebu DNK da se umnožava i deli, potrebu za životom, veoma lako možemo povezati sa simbolikom Meseca u Biku, iako potrebu za preživljavanjem postavljamo u simboliku Marsa jer on je onaj koji juri da bi sam sebe očuvao. Ipak, rekla bih da je ovo nedovoljno iz ćelijskog ugla. Mars neće sam sebe podeliti da bi se umnožio. Nije li Mesec u Biku upravo taj koji daje i prima, taj koji predstavlja najtipičniji arhetip majke i žene koja nastavlja svoju genetiku kroz stvaranje novog života? I nije li Uran onaj koji ovde mora podeliti stvari da bi se novi život stvorio? Kao da nam DNK molekul potvrđuje da se ovim principom život održava, ali bez borbe i napora. Jer polazna tačka i cilj su već prirodno dati, a u skladu sa vremenom jedino se ženski principi, principi znaka Bika i Meseca koji oko njega kruži, principi vodonikovog atoma, mogu jasno povezati sa očuvanjem života na Zemlji. Unutar Vodonika možemo naći suprotnost Marsa i Venere u određenom smislu. Unutar bilo kog molekula takođe. Ali prekretnica koju nudi posebni molekul koji nam poklanja sva sećanja predaka, kao da upravo leži u prostom toku stvari, u najčistijem kontaktu elementa Vode sa elementom Zemlje i pomoćnikom u vidu Urana, koji jedan lanac može da podeli samom svojom simbolikom, da bi mu pružio priliku da se replikuje.

Naravno, već je jasno da je osa Bik-Škorpion zadužena za pitanja života i smrti, kao i da ovo nije slučajno osa egzaltacije i pada Urana i Meseca. Ipak, kao da je u cilju nastavka života ovaj znak egzaltacije Meseca, procesom u kom je Uran nezamenljiva karika, omogućio da se stvari “puste” i “prime” baš onako kako je celom sistemu potrebno da bi nastavio da živi. Čini mi se

da svi mi, koji smo možda pomalo ukopani u Zemlju, ili previše odlepljeni od nje, treba da razmislimo koje odgovore nam element Vode na ovaj način pruža? Zar nismo svi sačinjeni od istog, u svoj svojoj nežnosti. Da li bi uopšte postojali da već ne živimo svakodnevno taj nežni spoj suprotnosti u kom Voda održava sklad, Voda nastavlja život i Uran igra ulogu pomoćnika. Naš svakodnevni Uran, poput Merkura koji je konačno odrastao da bi učestvovao u većem procesu od sopstvenog konflikta sa osećanjima. Razum je ovde prihvatio emocije. Borba je prihvatila uživanje. Ljubav je prihvatila bes i Uran je tada na kratko svratio da pomogne da odemo korak dalje. Nije li to već u nama?

FUNKCIJA RNK

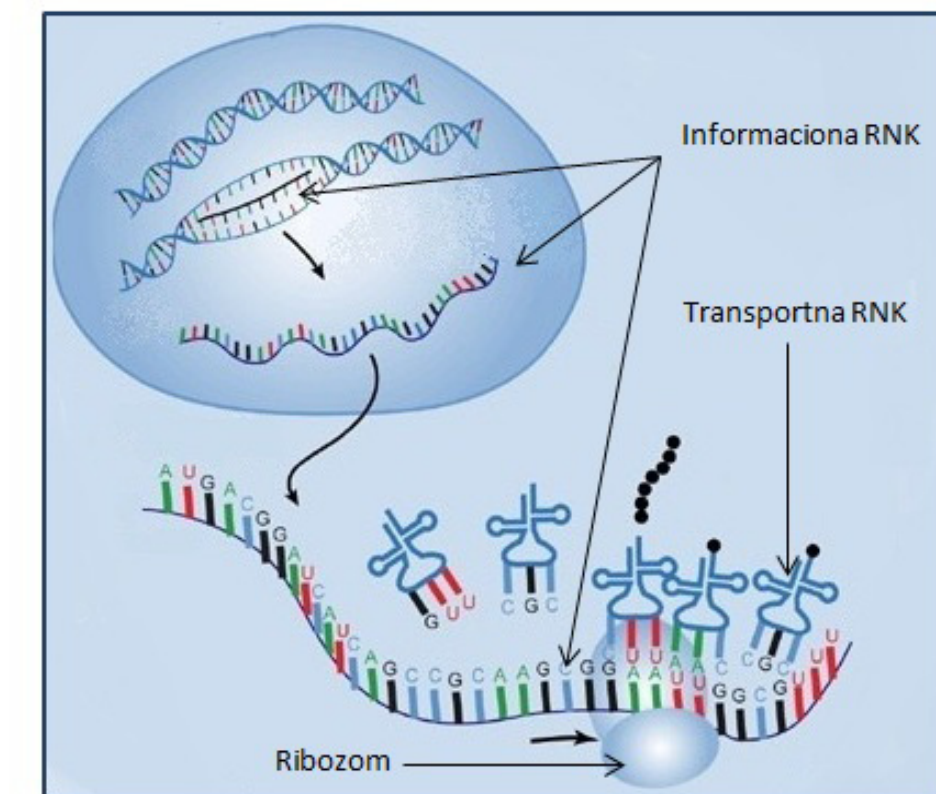
Naša memorija, naša “mala” DNK, nosi ogroman broj kodova, instrukcija, koje ostatak ćelije treba da prati da bi ostala u ravnoteži. RNK molekul je potreban da bi se ove informacije prenele u funkcionalni oblik koji naše telo može da iskoristi za sve svoje cikluse i sve svoje dobro organizovane “krugove”.

Proteini se u našem organizmu sintetišu unutar posebnih ćelijskih struktura, ribozoma, i oni predstavljaju nizove aminokiselina čiji je naziv potekao od amino-grupe koju u sebi sadrže ($-NH_2$). Amino-grupa sastoji se od jednog Uranovog atoma, atoma azota i dva atoma vodonika.

Ribozomi imaju sposobnost da od niza aminokiselina stvore protein koji je u tom trenutku našoj ćeliji potreban. Informaciju o potrebama ćelije nosi upravo naš DNK materijal, dok se sama informacija koju on šalje prenosi do ribozoma putem RNK (Slika 4). Za ovaj proces ponovo je potrebno da Uran umeša svoje prste i da dođe do razdvajanja

DNK lanca na određenom mestu na kom se kod za određeni protein nalazi.

Zar ova slika ne liči na saradnju Merkur sa znakom Riba? Pre svega, imamo **informacionu** i **transportnu**

Slika 4. Prenos informacija od DNK do ribozoma.

RNK, kao i DNK molekul, sastoji se od niza nukleotida, jedinica koje nose azotne baze komplementarne azotnim bazama unutar DNK lanca. Uz pomoć enzima, RNK molekul se sintetiše na sekvenci DNK lanca koja nosi informaciju o proizvodnji potrebnog proteina. Dakle nakon što se DNK heliks “rasplete” i razdvoji, sa jednog od molekula DNK “očitava” se kod tako što se stvara lanac RNK koji je njegova “suprotnost”. Ovaj lanac RNK (informaciona RNK - iRNK) sada putuje do ribozoma dok mu se pridružuju nizovi transportne RNK (tRNK) koji imaju ulogu da očitaju zasebne kodone (šifra koju nosi niz od tri nukleotida) i dostave ribozomu aminokiselinu koja mu je u datom nizu potrebna da bi sintetisao odgovarajući protein.

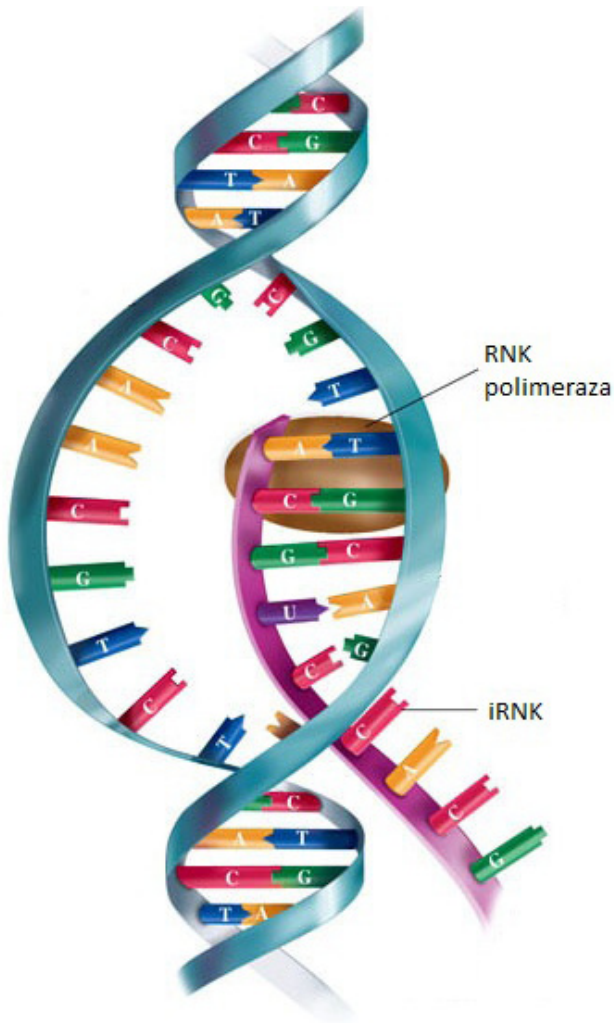
RNK. Mali Merkur ovde već uveliko prihvata ono što mu je suprotno, u sebe je ugradio jednu posebnu nijansu, i počeo je da povezuje Vodu sa Zemljom. On putuje do ribozoma (samo ime, makar na ovim prostorima, ukazuje na Neptuna) koji u sebi sadrži određenu sličnost sa njim (ribozomsku RNK) i kao da jedan brat blizanac govori, dok drugi obezbeđuje materijal da bi se cela priča prizemljila. Da bi se stvorio **protein** koga smo svi veoma svesni i koji je, iako molekul, jedna veoma bliska ovozemaljska pojava koju često provlačimo kroz priču o dijeti ili hranljivim namirnicama.

Sačinjena od jedinica sa primesom Urana – aminokiselina.

A koju je to posebnu nijansu Merkur ugradio u sebe prihvativši niz sopstvenih izazova i suprotnosti?

Ugradio je posebnu azotnu bazu u svoj niz. Umesto Timina, umesto Venere i znaka Bika, u sebe je ugradio **Uracil** (U). U slučaju nukleinskih kiselina ovo je “peti element” (Slika 1), baza koja ceo proces omogućava iako ne ulazi primarno u lanac DNK. Bez posebne potrebe da objasnimo simboliku imena ovog čudnog gosta, želela bih da naznačim još nekoliko detalja. Uracil je veoma sličan Timinu, ali u svojoj formi

ima jednu metil-grupu manje ($-\text{CH}_3$). Ova baza je iz nekog razloga odbacila jedan atom ugljenika, oslobodila se Saturnovog atoma i jednog ciklusa osećanja kroz tri atoma vodonika i zatim preuzela ulogu prenosnika informacija.

Slika 5. Sinteza informacione RNK

Uracil se može naći i unutar DNK niza, ali naša ćelija ovo prepoznaje kao “grešku” u sistemu i odmah šalje izaslanika koji ima zadatak da ga odavde ukloni. Nakon što je Uracil prognan, na njegovo mesto, nasuprot Adeninu, znaku Ovna, ugrađuje se Timin. Ukoliko se greškom ćelije i neprikladnim uslovima, stvori veći broj bliskih baza Uracila, ćelija u nastojanju da ga ukloni iz siste-

ma prekida lanac dok sama sebi ne oduzme život. Moramo primetiti koliko ova slika liči na borbu Bika i Škorpiona i Urana koji se budi i upada u san upravo na ovoj osi. U potrazi za objašnjenjima sveta “izvan” nas, nije li ovo upravo ćelijska priroda koja nam osvetljava ulogu Urana u svakodnevnom životu? On je onaj koji može da poremeti život do te mere da ga neko sam sebi oduzme. On je onaj kog “prizemni” znaci horoskopa ne mogu da prihvate. Onaj koji mora da se ukloni iz lanca, da bi život mogao da teče. Uran po svaku cenu mora biti isključen, izolovan, odbačen iz uobičajenog niza u kom se nalazimo svakog dana. Jer niko nema pravo da odbaci jedan atom Saturna! U okruženju u kom to niko drugi ne radi.

Ipak, u nizu nukleotida iRNK, Uracil je našao svoje mesto. On je tu da putuje, da obaveštava, da stvara. On je samo u Merkuru pronašao svoj put i svoju svrhu. Za njega nisu vodonične veze osim kada traju kratko, kada su produktivne. Za njega nije kruženje spiralom, prihvatanje suprotnosti i eterični nivo postojanja, ukoliko nije slobodan i vredan i prihvaćen od svoje male bande. Od svojih prijatelja koji imaju istu misiju kao on u istom nizu događaja. A ipak, na subatomskom nivou svuda je prihvaćen i potreban. Podržan da učestvuje u svakom procesu koji život održava kroz dane i vekove. Podržan da nam pruži priliku da budemo tu kroz celu našu spiralu, kroz sve naše inkarnacije, sve pretke i potomke u jednom istom nizu.

Iz ugla ćelije, Uran nam daje pravo da se odvojimo da bi nastavili dalje. Daje nam priliku da jednim delom sebe odbacimo Saturna dokle god prihvatamo da smo tu da samo da budemo kanal za informaciju koju treba spustiti na Zemlju. On nije zamišljen u

odnosu jer RNK nema svog analognog para u vremenu. Nije zamišljen da se očigledno prenosi kroz generacije. On je samo jedan trenutak svetlosti koji nas hrani i daje nam snagu koja nam je trenutno potrebna. A opet, da Merkur nije prihvatio svoju eteričnu prirodu, Merkur iz Device, racionalan i prizeman, da se suprotnosti nisu dovoljno dobro uklapale od samog početka, Urana ne bi ni bilo u konačnoj svrsci koju ima. Nije li proces “buđenja” upravo ovim malo jasniji? Kao da je najveći konflikt same prirode upravo sukob oslobađanja i vezivanja. Tu su Bik koji uvek ima svoje mesto i Uran koji ga naizgled nema, već mora da ga potraži na nekom drugom mestu od onoga gde se našao “greškom” koja nije njegova.

SLOBODA ILI IZAZOV

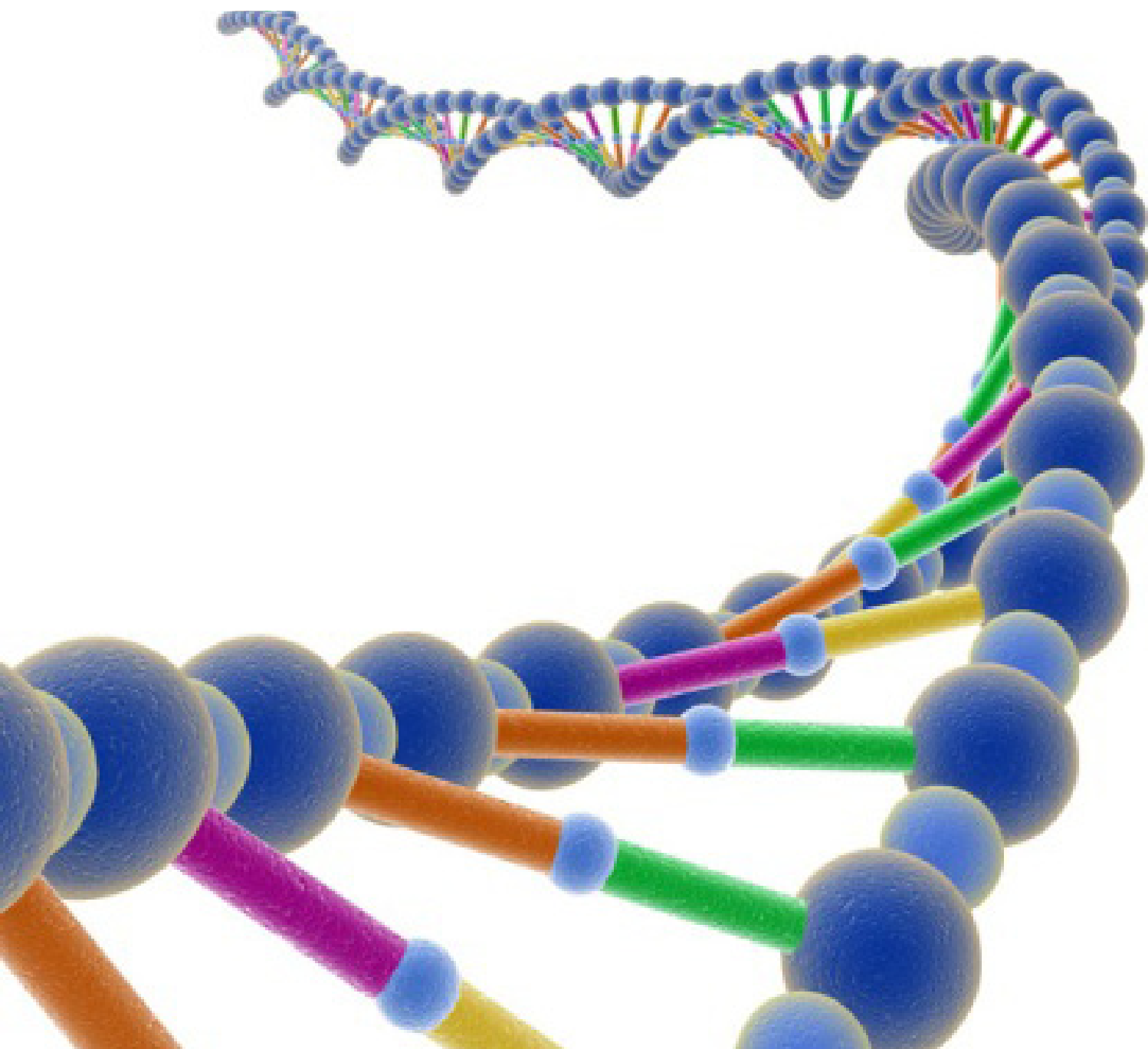
Nije od posebnog značaja da li sebe nazivamo astrolozima ili naučnicima, jer oba obeležja u sebi nose snažnog Urana i sigurno je sudbina koju delimo veoma slična. Mi smo oni koji nisu prihvaćeni i podržani od većine, svi oni buntovnici ili čudaci kojima nigde nije mesto. I verovatno je od primarnog značaja da prihvatimo svoju pravu ulogu na planeti Zemlji koja nam ne daje pravo da živimo prosečno, odnosno da živimo kao svi drugi.

Mi smo uvek prisutni svuda. Prihvaćeni na jednom još daljem, još dubljem i manje vidljivom nivou. Mi smo bića Vazduha koja su se našla na Zemlji “greškom”. Dokle god pokušavamo da budemo isti kao ostali, da budemo deo niza predaka i potomaka,

deo celine. Zato moramo shvatiti gde nam je mesto i “iskočiti” iz sistema. Ukoliko ne iskočimo, ukloniće nas. Moramo naučiti koja je naša prava misija i shvatiti da smo izaslanici. Oni koji treba da šapuću Neptunu da bi stvorili mogućnost da svi oko nas budu siti i zadovoljni. Tuđe zadovoljstvo je naša misija i ono što nas čuva od izgnanstva, pa na ovaj način možemo izmiriti sve suprotnosti sveta. Tu smo da bezuslovno volimo. Sebe i sve oko nas. Iako ovo nije lagan zadatak, ujedno je i čaroban. Jer svi naši preci koji su nas doveli tamo “gde nam nije mesto”, uobičajeno okruženje koje nas odbacuje i amputira, mogu dodirnuti nebo, Neptuna, samo preko nas. Dok oni imaju odnose, ovakve ili onakve, a svakako pune ljubavi, mi imamo tajnu koju oni ne mogu videti ako nas ne prate na našem putu. Rekla bih da je potrebno samo da se zahvalimo precima što su nas pustili na slobodu ili u nju oterali, da bi mogli živeti svoju pravu, konstruktivnu prirodu.

Mi smo glas koji nebo spušta tamo gde svi mogu da ga osete, pa kao da samo imamo zadatak da ostanemo slobodna deca, da volimo sve a ne vezujemo nikog. Pa možda to i nije preveliki zahtev svemira kad znamo da život na planeti Zemlji možemo učiniti čarobnim?

A odnosi... odnosi mogu i da sačekaju. Sve dok se ne oslobodimo želje da budemo sa nekim ko nam je preko puta. Sve dok sa nekim ko je pokraj nas, ko sa nama putuje, ne dodirnemo nebo.

LITERATURA

1. Bahr G.F., *Molecular structure of human chromosomes*, Academic Press, New York, 1977
2. Meselson M. and Stahl F.W., *The replication of DNA in E. coli*, Proc. Natl. Acad. Sci., 1958
3. I. Filipović, S. Lipanović, *Opća i anorganska kemija*, Zagreb, 1995
4. Aleksandar Imširagić, *Točak Sudbine I*, Todra, Beograd, 2003
5. Aleksandar Imširagić, *Točak Sudbine II*, Todra, Beograd, 2003